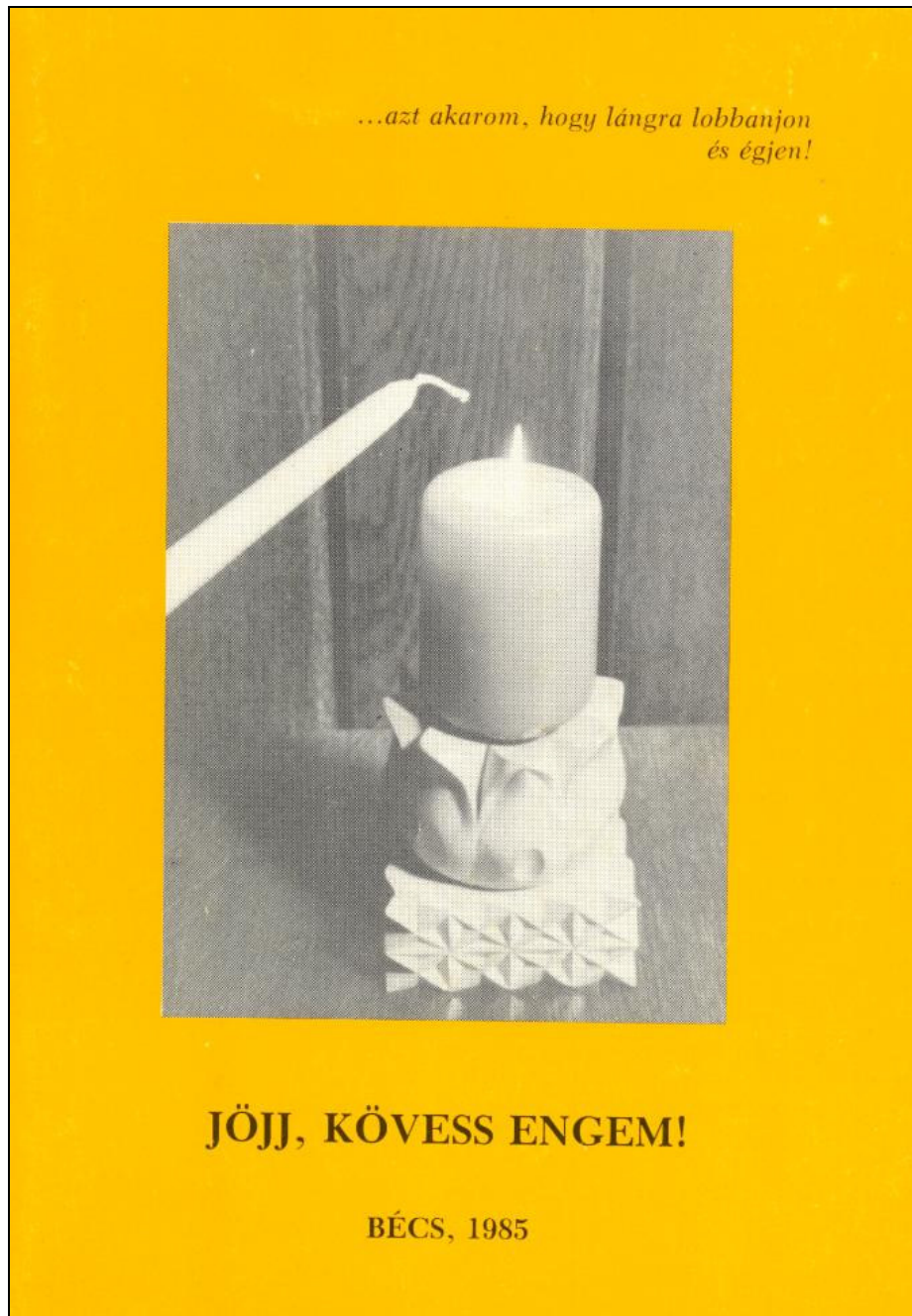


Liptay György, Kozma György (szerk.): Jöjj, kövess engem!

mű a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár (PPEK)
– a magyarnyelvű keresztény irodalom tárháza – állományában.

Bővebb felvilágosításért és a könyvtárral kapcsolatos legfrissebb hírekért
látogassa meg a <http://www.ppek.hu> internetes címet.



Impresszum

Jöjj, kövess engem!

Egyházi jóváhagyással

Szerkesztette: Dr. Liptay György és Dr. Kozma György

A könyv elektronikus változata

Ez a publikáció az azonos című könyv elektronikus változata. A könyv 1985-ben jelent meg az Opus Mystici Corporis kiadásában. Az elektronikus változat Valentiny Géza prelátus úr, az Opus Mystici Corporis vezetője, engedélyével készült. A könyvet lelkipásztori célokra a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár szabályai szerint lehet használni. Minden más szerzői jog az Opus Mystici Corporisé.

Tartalomjegyzék

Impresszum	2
Tartalomjegyzék	3
Bevezetés	4
I. rész: Vallomások	5
Hogyan kezdődött a hivatásod?	5
Michel Quoist: A pap vasárnap esti imája	6
Egy ausztráliai magyar orvos verse fia újmiséjére	6
Egy francia pap vallomása a magányról	7
II. rész: Súlypontok	9
Czakó Dániel OSB: Az Úr szolgálatában	9
Puskely Mária: A hivatás felismerésének lépcsői	11
Dr. Szentmártoni Mihály SJ: Pályaválasztás	12
Hol lehet érdeklődni?	14
A papi és a szerzetesi hivatás lélektana	14
Dr. Örsy László SJ: Életreszóló elkötelezettség	18
III. rész: Honnan tudhatom?	19
Dr. Kozma György SJ: Hogyan dönthetem el, hogy papnak, szerzetesnek hívott az Isten?	19
Péter, te pap leszel?	20
Puskely Mária: Hogyan mondhatok igent?	21
Kispapok levele a fiatalokhoz	22
Hol lehet jelentkezni?	23
Milyen papokat várunk?	23
IV. rész: Imák	25
Imádság a nagyvonalúságért	25
Nemes lelkületért	25
A Krisztussal való barátságért	25
Kész vagyok, Uram!	26
A papi hivatás kegyelméért	26
A hivatás fölismeréséért	26
Ima a hűség kegyelméért	27
Modern ima jó papokért	27
Követlek, Jézusom!	28
Szent Tamás imája	28
Fogadd el	28
Szeplőtelen Szűz	29

Bevezetés

**HA HIVATÁST ÉREZTEK MAGATOKBAN,
TUDJÁTOK MEG: EZ KRISZTUS SZAVA!
SAJÁT PAPSÁGÁT AKARJA GYAKOROLNI,
AMIKOR TI VÉGZITEK A SZOLGÁLATOT:
HANGOTOKKAL Ő AKAR SZÓLNI AZ EMBEREKHEZ,
ÁLTALATOK Ő AKARJA MEGBOCSÁTANI BŰNEIKET,
ÁLTALATOK Ő ADJA MAGÁT AZ EUKARISZTIABAN.
SZERETNI AKAR – A TI SZÍVETEKKEKEL,
SEGÍTENI – A TI KEZETEKKEKEL,
ÜDVÖZÍTENI – A TI MUNKÁTOKKAL.
GONDOLKOZZATOK EL EZEN!
VALAMI EGÉSZEN NAGYSZERŰ DOLOGRA
HÍV BENNETEKET JÉZUS!
EGÉSZEN SZEMÉLYES ÜGYE,
HOGY MIT FOGTOK FELELNI.
ENNEK TUDATÁBAN VÁLASZOLJATOK!**

II. János Pál pápa

I. rész: Vallomások

Hogyan kezdődött a hivatásod?

1. Nevetni fogsz! Gimnazista koromban hallottam egy népmissziós beszédet, amelyben a papi hivatásról volt szó. Szíven talált ez a kifejezés: a pap a mennyország földre csókolt csókja. Nem röstellem, hogy engem ez a gicces frázis indított útnak...

Jugoszlávia

2. Olyan sok jót kaptam életemben, hogy úgy érzem, kevés volna, ha csak egy családnak adnám tovább. Valahogy a szívem tágabb annál, hogy csak néhány embernek legyen mindene.

Kanada

3. Sokáig orvosnak készültem, diák koromban sokat nézelődtem apám műtőjében. Aztán rájöttem, hogy nekem kevés, ha csak 30-40 évvel hosszabbítom meg az emberek életét. Az örök élet szolgálatát választottam.

Ausztria

4. Az élet rövid, minden jót nem tehetünk meg, ezért úgy gondoltam, hogy inkább mindig a nagyobb jót választom. Nem azt akarom mondani, hogy a papok jobbak, mint a hívek, hanem a profi mégiscsak profi. Nem akartam Isten szolgálatát amatőr módon megoldani.

Olaszország

5. Hároméves koromban jelentettem ki először, hogy pap akarok lenni. Tetszett a pünkösdi piros miseruha. Azóta persze azt is hallottam, hogy sótlan a világ, és mi volnánk a föld sója...

Budapest

6. Szerzetespapi életemet fotós kifejezésekkel fogalmaztam meg, mert valamikor ezt a mesterséget űztem. Szeretném a túl- vagy alulexponált negatív lelkekből előhívni az Isten-arcot. A szegénységi fogadalom gyakorlása is olyan, mint a fényképezés: enyém lesz a jó, bár meghagyom eredeti helyén, nem veszem birtokomba, csak használom. A tisztasági fogadalom is olyasmi, mint a fényképezés: szépnek látom a szépet, de nem lefoglalni akarom, hanem terjeszteni, másokkal is megosztani, mint ahogy nem magának fényképez az ember. Az engedelmesség is ilyesmi: hű képet akarok bemutatni a Nagy Tervező elgondolásairól, ezért követem hiteles képviselőinek szavát.

USA

7. Hazámban sok vulkán működik, és a bennszülöttek ételeiket a földbeásott gödrökben főzik meg ennek a természetes konyhának melegénél. Már gyermekkoromban elbűvölt a lehetőség: emberfölötti erőket a gyöngék, szegények, családok szolgálatába állítani...! Amióta megtudtam, hogy a pap Isten erejét, kegyelmét pazarolja az emberek, családok, szegények, kicsik javára, el sem tudom képzelni, mi más lehetnék, mint pap...

Újzéländ

Megfigyelhetsz ezekben a vallomásokban egy közös vonást: mindegyikük valami nagyot akart kihozni egyetlen életéből. Az unottan tengődő „cool guy” persze messze áll ettől a szemlélettől. Aki vállalja a papi életet, az tud eszményekért lelkesedni, az alig várja, hogy valaki arra méltó személyt megajándékozzon szabadságával! Vagyis színes, változatos életre szóló kalandra vállalkozik. Ha benned is mocoog valami ilyesmi, gondold meg, nem lehetne annak a jele, hogy Isten téged is hív!?

Michel Quoist: A pap vasárnap esti imája

Nehéz mindenkit szeretni, és önmagámnak senkit meg nem tartani.
 Nehéz melegen megfogni egy kezet, anélkül, hogy azt önmagámnak örökre megtartanám.
 Nehéz fölébreszteni a szeretetet, – és mégis teljesen csak a tiéd maradni...
 Nehéz mindenkinek mindene lenni, – és önmagam számára csak semmi és senki.
 Nehéz olyannak lenni, mint a többiek, – és a többiek közt mégis más maradni.
 Nehéz mindig csak adni, és soha nem kapni senkitől semmit.
 Nehéz mindig mások bűnét, terhét hordani, amikor nemet mondani nem szabad soha.
 Nehéz örökké mások titkát őrizni, ha a magunkét nem oszthatjuk meg soha senkivel.
 Nehéz mindig mást bátorítani, segíteni, ha mi magunk soha nem lassíthatjuk le a lépteinket.
 Nehéz mindig a gyöngéket támogatni, ha önmagunk senki vállára nem támaszkodhatunk.

Nem vagy egyedül, fiam.

Én veled vagyok,

Mert Én te vagyok.

Szükségem volt a te emberségedre, hogy Megtestesülésemet és Megváltásomat tovább folytathassam.

Öröktől fogva választottalak,

Mert szükségem van rád.

Szükségem van a kezedre, hogy tovább áldhassak,

Szükségem van az ajkadra, hogy tanításomat hirdethessem,

Szükségem van a testedre, hogy szenvedjek továbbra is,

Szükségem van szívedre, hogy szerethessek továbbra is,

Szükségem van rád, hogy üdvözítő munkámat tovább folytathassam,

maradj velem, fiam...

Egy ausztráliai magyar orvos verse fia újmiséjére

Összejöttünk mi már, magyarok mindenre,
 Mondtuk a magunkét, hangosan, mindegyre
 Tapsoltunk szónokot, építettünk Házat,
 Együletet csináltunk – húsz év alatt százat!
 Táncoltuk a csárdást, vígadozva sírtunk,
 S ha nem volt mit mondjunk: vezércikket írtunk!
 Pénteken báloztunk, ittunk, énekeltünk,
 Hétfőn összevesztünk, kedden kibékültünk.
 Elnököt cseréltünk, nagyokat boroztunk,
 Ha fogytak a tagok, újat toboroztunk.
 Új titkárt jelöltünk – minden évben hatot,

DE CSAK MOST ELŐSZÖR SZENTELHETTÜNK PAPOT!

Ritka magyar gyerek, ki külföldön lakott,
Aki szmoking helyett reverendát kapott!
Büszkeséggel nézünk ezért az apjára,
Pap lett a kis Rigó – Szent István napjára!
S ha nem vigyázunk rá, bűneink láttára
Miatyánkot rendel penitenciára.
Apja és a fia jól egymásra leltek,
Közösen gyógyítják testet meg a lelket.
Amíg a nagy Rigó hashajtót kevertet,
A kis Rigó minket kövön térdepeltet.
S akit az Apuka nem tud megmenteni,
Azt majd a kisfiú szépen eltemeti.
Közben összeadja Lackót meg a Sárát,
s megtanulja ő is a magyarság árát!
Hogy kell az életet köztünk végigvinni,
Minden keresztelőt bátran végiginni,
Vigasztalni Jósikát, békíteni Tibort –
S mosolyogva nyelni minden savanyú bort.
S megtanul így lassan jó magyar pap lenni:
Kis hegyes paprikát könnyhullajtva enni.
Összehordják neki a Tiszát meg Dunát,
Faarccal hallgathat minden süket dumát
Békességben eltelt hosszú életen át.
S búcsúzóul végül, jó szívvel kívánjuk,
Még egy pohár borral vidáman kínáljuk:
Minden embertársa munkáját dicsérje,
Jó Isten áldása mindvégig kísérje!
S ha egyszer az égben Szent Péternél csönget,
Ahol minden lélek félve kaput dönget,
Kiszól majd az Öreg: „Itt vagy fiam, Pista?
Nem hallod már többet: pénz az nincsen... Nyista!
Minden földi bűnöd rég levezekelted,
Magyarok közt éltél, – frankón „elkezeltek”,
De itt vár már reád minden égi oltár
Sorol kívül jöhetsz – te magyar pap voltál...”

Egy francia pap vallomása a magányról

Már több éve pap vagyok. Krisztus és az emberek szolgálatát nőtlenségre kötelezetten vállaltam. Amikor elköteleztem magam, a jövő bizonytalanságait tekintve teljes bizalommal voltam Krisztus iránt.

Ma tudatában vagyok annak, hogy ez a Krisztusnak és minden embertestvéremnek fenntartott szeretet nem könnyű. Mint mindenkinben, bennem is nagy erővel vetődött föl a kísértés, hogy letérjek a felnőtt életem kezdetén választott útról. Szívemben és testemben bensőséges és igen intenzív vágyra eszméltem, az apaság erős igényével együtt. Végül is miért ne hallanám meg ezt a fölhívást, amikor ez a belső hang minden férfiban és nőben Isten akaratából él? Főképp a magányosság az, ami – bizonyos órákban – nagyon keserves számomra, s azzal a veszéllyel jár, hogy önmagamba zárkózom. A csüggettség és a fáradtság

pillanataiban, jogtalan kritikák hallatán, a szükséges reformok lassúsága láttán s azokban az órákban, amelyekben elfog a reménytelenség a rám váró feladat nehézsége miatt, kedvem lenne ezt mondani Krisztusnak: „Túl sokat kívánsz tőlem, ez fölülmúlja szerény emberi erőimet... Nehéz hűségesek maradnom hozzád!” De minden ilyen alkalommal a Krisztus iránti szeretet fölfoghatatlanul jelen van, ösztökél, hogy fölkeljek és újra elinduljak. Eszembe juttatja, hogy mindenemet, szívemet, lelkemet, testemet, időmet másokra kell szánnom – számolatlanul. Krisztus mérhetetlen szeretete nélkül, az igazságban s az egyszerűségben megosztott barátság nélkül, nem tudnám folytatni azt a munkát, melyet rám bízott. Ez mindig újabb ösztönzés a szeretetre, bármibe is kerül.

Nem hiszem, hogy hűségem – bármennyire tökéletlen is – nevetséges lenne, mert napról napra egy kicsit jobban megértem: az a dolgom, hogy Isten életét közvetítsem.

II. rész: Súlypontok

Czakó Dániel OSB: Az Úr szolgálatában

A papi szolgálat nagyszerűsége abból adódik, hogy Krisztus annak előképe; hozzá való hasonlóságunkban egybenövünk Vele. *Sorsa sorsunk, terve tervünk, élete életünk.*

A pap feladata

A földkerekség vallásos embereinek 41%-a keresztény, mintegy 24%-a katolikus. A pap feladata, hogy *összetartsa, tanítsa, megszentelje* Krisztus híveit, mindenkinek hirdesse az evangéliumot. A Pásztor oltalmát jelenlévővé teszi minden ember számára. A világ számára *ízes só és kovász* a pap.

A pap pásztor, vezető

Hogy *rátermettséged* legfontosabb területeit felmérhesd, összegezzük azokat a tulajdonságokat, amelyekre szükséged van munkádhoz:

1. kötelességtudás,
2. kezdeményezőképeség,
3. pontosság és alaposság,
4. önuralom és körültekintés,
5. szívósság, erős akarat,
6. lelkiismeretesség,
7. önismereten alapuló igazságérzet,
8. igényesség előadásodban, egyszerűség fellépésedben,
9. szívesen vállalj másokért felelősséget,
10. a feladat megoldását tudd megszervezni,
11. légy előrelátó,
12. az elért értékeket tudd megőrizni.

A felkészülés helye

A szeminárium (papnevelde), szerzetesrend, a hittudományi főiskolák, akadémia. A kiképzés három területre terjed ki: papi (szerzetesi) lelkiség kialakítására, kellő hittudományi ismeretek elsajátítására és a lelkipásztori munkába való bevezetésre. – A felkészülés alatt állandóan figyelned kell a munkaterületre, amely rád vár. Amikor tanulmányaidat befejezed, látni fogod: sivatagot kaptál megművelésre. Egész életed kevés, hogy meghódítsd.

Veszélyek

A tanulóévek támaszai sorra el fognak maradni. Lehet olyan sok munkád, hogy Istenre sem jut időd. Lehet, hogy magányod merevvé, gondozatlanná tesz. Mindez *lehetséges, de nem szükségszerű!* Ne szürkülj el! A tunyaságba vagy sok munkába menekülés helyrehozhatatlan kiesések forrása.

Támaszok

Elsősorban a szentmise, amely akkor is egyesít minden emberrel, ha üres templomnak mondanád a misét. A *szentségek* és az *elmélkedés* biztosítják, hogy megőrizd eleven kapcsolatodat Istennel. Az *igehirdetés* is segítségére lehet, állj is elő Isten szavával, akár alkalmas, akár alkalmatlan. Sohase szűnj meg az emberi szóval gyógyítani, Isten örömét

továbbadni. *Paptestvérek támogatása* is kísér utadon, és ha néha úgy látod, hogy hamis testvért ajándékoztál meg barátságoddal, akkor győzd le a rosszat jóval.

Feltételek?

Az egyedül-legfontosabb szolgálatának nem feltétele sem az eddigi jó vagy rossz bizonyítvány, sem eddigi, talán hibákkal teli életed. A hivatásnak egyszerűen nincs más feltétele, mint az, hogy *egyedül Istent keresd* embertársaidban.

Persze nem baj, ha egyéniséged színei jelentkeznek. Jó, ha kiváló tulajdonságaid javítják szolgálatod minőségét. Ha majd a tanulás, jótettek, a közösség szolgálata, Istenhez való csendes ragaszkodásod révén már fölfedezed magadban az Istenhez tartozás erős vágyát, az a meghívás jele, a személyes szólítás.

A hitet továbbadni

Hitemet nem tudom úgy átadni másnak, mint ahogyan az orvos fecskendővel beoltja a beteget, vagy mint ahogy az autót feltankolják. Hitemet csak úgy tudom bizonyítani, hogy *életemet Krisztus gyógyító kezébe teszem le*, hogy másokért imádkozom, mint ahogy Krisztus Péterért imádkozott. Csak úgy tudom bizonyítani, hogy szeretettel szolgálom a betegeket, éhezőket, elhagyottakat; ha a gonosz beszédet, tettet megbocsátom, elfelejtem, mint Krisztus; ha kész vagyok másokért áldozatot is hozni. Csak a *Lélek erejével* tudom bizonyítani hitemet.

Krisztus küldötte nem puszkapor, amely hirtelen robban és pusztít, hanem *kovász*, amely lassan hat, átjár, érlel.

A magnak el kell pusztulnia

Krisztus követője *mindenki számára* értékes ember. Krisztus szeretete miatt. Elsősorban neki kell meghalnia rövidéletű terve számára, hogy alkalmas legyen az örök értékek megragadására.

Tudnod kell, hogy aki mindenáron meg akarja tartani életét, az elveszti, de aki meghal az önmegtartás, a személyes szolgálat által, az elnyeri az örök életet. Ezért a pap olyan ember, aki mindenét egy tétre tette fel: a legértékesebb szolgálatára, és így megmarad az Egyház szolgálatában. Sem elkeseredéssel, sem erőltetéssel nem lehet termést előhozni a talajból!

A pap ideje

Minden óra kínálja kegyelmeit. „Mit csinálsz itt?” – kérdezte Isten a Hóreb hegyén Illés prófétát. Úgy tudj erre a kérdésre válaszolni, ahogyan Krisztus válaszolt az őt kereső Máriának és Józsefnek: *Atyám dolgaiban kell lennem*. Tennivalóidat fontosságuk szerint mindig rangsorolnod kell, mert nem az örökös tevékenység a feladatod, hanem a papi szolgálatban kapott kegyelem megsokszorozása másokban. Időigényes a szentmise, a hittanóra, a továbbképzés, a gyóntatószék. Ne ezeken akarj időt megtakarítani! Idő kell az imádságra, mások Istenhez-vezetésére. Ne ezeket tartsd fölöslegesnek. Tennivalóid rendezésében segíthet a *napi rend*, a szeretet-diktálta rögtönzés.

A pap szavai

A hit hallásból ered. Minden életkorban megfogalmazható. Részleteiben újrafogalmazódik minden ismerettel. A hitről szólva szavaid legyenek találóak, kiérlelték, meggyőzőek. Szokd meg, hogy szavaid felelősségteljes helyről hangzanak el, másnak támaszt jelentenek.

Érdemes beszélni? Úgy tűnhet: nem. Aki tudja, miről van szó, annak nem kell magyarázni, aki meg nem tudja, annak pont én mondjam el? A kérdést megoldja a tény: *Krisztus küld*: Menjetek, hirdessétek az evangéliumot!

A pap és az emberek

A paptól *sokat várnak* az istenkeresők. Légy tehát mindenki számára szóban-szereteten példa. A pap soha nem állhat Isten és az emberek közé. Isten testvérek között adja meg számodra a fejlődés lehetőségét. Valaki így fogalmazta ezt meg: Kerestem Istent, de visszavonult előlem, kerestem a lelkemet, de nem találtam, kerestem a testvéreimet, és mindhárom megtaláltam.

A pap szabadsága

Úgy tűnik, a pap a maga gazdája, kevés külső keret köti meg szabad idejét. Ugyanakkor olyan kötelességeket vállal, amelyek a közösség szeretetét és szolgálatát biztosítják. Ebbe a látszólagos szabadságba jól beleillik a teljes értékű elkötelezettség az emberek szolgálatára. A Krisztus szeretetével megkötött papot látják legszívesebben maguk között az emberek.

Helyesen élsz szabadsággal,

ha nem tudsz addig megnyugodni, amíg az Ó szeretetét némiképp nem viszonzod;

ha él benned a vágy, hogy mindent megtégy, amit csak lehet;

ha tudod imában Isten elé vinni a tőle távollévőket, a tőle elszakadókat;

ha kényszerű kereszted vállalásában örülsz a Mesterhez való hasonlóságnak;

ha áldozatok vállalásában serény maradsz.

A pap jutalma

Isten nem engedi, hogy valaki őt nagylelkűségben fölülmúlja. Senki sem élvezi jobban a világ szépségét, mint az, aki mindenben meg tudja látni Isten művét. Boldogságod egyik forrása az, hogy Isten neveden szólított. Örömet jelent, hogy Isten a megtérőt szolgálatod által fogadja vissza, általad önt életkedvet a szomorkodókba, a gyermekek általad őrzik meg nyitottságukat, tisztánlátásukat, kedvességüket. Boldog és megnyugtató a jó pap halála is: a várva-várt pillanat, amikor Isten a korábban megkezdett jót beteljesíti rajta.

Puskely Mária: A hivatás felismerésének lépcsői

Az ingyenes kegyelemmel meghívott ember válasza lassan alakul ki. Íme a szabadon adott válasz néhány alapeleme:

Fokozatosan kialakul a meghívottban az *önazonosság tudata*: szabadságra, szeretetre, isteni életközösségre teremtett lény. Életét ajándékba kapta. Az öröktől szerető Isten viszonszeretetre vár.

Megtapasztalja magában a szentpáli *kettős törvényt*. A benne élő Szentháromság által szabadságharcot vív az önmagában és a külvilágban ható *mysterium iniquitatis*, a gonosz titokzatos hatalma ellen. E küzdelem során megtapasztalja, hogy Isten szereti, öröktől, végtelen szeretettel. „Valaki szeret engem, aki nagyobb égnél, nagyobb földnél, nagyobb minden boldogságnál...” –, ismételgeti a költővel.

Előre soha nem sejthető pillanatban „*találkozik Krisztussal*”. Ez a titokzatos találkozás minden keresztény életének legszemélyesebb pillanata, titka és boldogsága. Az Üdvözítő rámutat arra a sajátos útra, amelyen Őt követve eljuthat a tökéletes szeretetre. A lehetséges utak egyike a *szerzetesi hivatás*.

Ez a találkozás *megváltoztatja* a meghívott életének távlatait, egész *értékrendszerét*. A szeretet, Krisztus és Isten országa kerül az első helyre. Az ember „elveszti fejét”, „szerelmes lesz”, szíve, egész lényé lángra lobban a Szentlélek tüztől.

Mit tartalmaz a szerzetesi életre szóló meghívás?

Másszóval milyen tulajdonságok legyenek meg benned, ha jó szerzetes akarsz lenni?

Légy szabad Isten viszontszeretetére, önmagád odaajándékozására.

Veszítsd el magad a Szeretetben. Életed, önazonosságod, boldogságod titka Bennem van elrejtve –, mondja Isten.

Szabadságodra, akaratodra, értelmekre és szívedre irányul hívásom: akarsz-e Hozzám hasonló lenni?

Akarsz-e gyökeresen megváltozni és úgy a nyomomba szegődni? –, kérdezi tőled Jézus.

Akarsz-e megszentelt tisztaságban, evangéliumi szegénységben és a szeretet engedelmisségében élni? Mindig Atyám tetszését keresni?

Akarsz-e a *birtoklás* szintjéről a *lét* szintjére emelkedni? (*Erről olvasd el Weöres Sándor = Teljesség felé c. írásából az Elő és létező c. fejezetet!*)

Akarsz-e engem szerelmes szívvel viszontszeretni, velem egyesülten a Kálvárián a szeretet önátadásában meghalni?

Dr. Szentmártoni Mihály SJ: Pályaválasztás

A pályaválasztás a serdülő egyik legfontosabb döntése, melyet megnehezít az a körülmény, hogy a fiatal állandó nyomás alatt él. Szülei állandóan ismételtetik: „Végül is mi szeretnél lenni, ha felnősz?” Ugyanezt kérdezik tőle társai, ugyanezt tanárai. Ehhez még társulnak magának a serdülőnek félelmei és bizonytalansága, illetőleg a belőlük fakadó nyomás. Végül pedig, miután a társadalom egyre bonyolultabb lesz, a „foglalkozások” és hivatások annyira áttekinthetlenné válnak, hogy nehéz tájékozódni és megtalálni a megfelelő szakmát illetve hivatást.

Hogyan történik a pályaválasztás?

Egész sereg elmélet igyekszik választ adni arra a kérdésre, hogyan is alakul ki tulajdonképpen a vonzódás bizonyos pálya vagy hivatás felé. Talán hasznos lesz, ha röviden megnézzünk néhány ilyen elméletet.

1. *Ginzberg „megalkuvás a valósággal”* elnevezésű elmélete a hangsúlyt arra helyezi, hogy a pályaválasztás nem egy pillanat műve, hanem folyamat, amelyben szakaszokat lehet megfigyelni. Ezek a szakaszok tulajdonképpen részdöntések, amelyek leszűkítik a jövőendő döntési szabadság terét. Például az az elhatározás, hogy valaki szakmát tanul és nem főiskolára iratkozik, máris kiiktat egy sor hivatást a döntésből. Ginzberg három szakaszt talál különösen fontosnak:

a.) *a képzelődések szakasza* (fantázia-szakasz) 11 éves korig tart. Ebben a korban a gyerekek sok mindent elképzelnek mint jövőendő foglalkozást, eltekintve szükségleteiktől, képességeiktől, adottságaiktól, lehetőségeiktől. A kéményseprőtől az úrhajósig minden eszükbe jut, és mindent vonzónak találnak.

b.) *a kísérletezés szakasza* 11-18 éves korig tart. Ez a kísérletezés négy mozzanatra terjed ki. Korai fázisában a serdülők csupán kívánságaik és érdeklődésük alapján vizsgálják a különféle pályákat. 13-14 éves korban már jelentkezik az a tudat, hogy a különféle hivatások különféle képességeket tételeznek föl és nem egyforma felkészültséget. Csak a harmadik fázisban kezdi értékelné a pályákat azok belső értéke szerint, és ezek alapján méri magát hozzájuk. Végül a kísérletezés tényleges és valóságnak megfelelő döntésbe megy át.

c.) *a realizmus szakasza* a 19. év után következik be. A döntés esedékességének nyomása alatt alaposabb információkat gyűjt a különféle szakmákról, illetve hivatásokról, választása kikristályosodik, és megjelennek a specializálódási törekvések is.

Első tekintetre szép és igen elegáns elmélettel állunk szemben, az egyetlen szépséghibája az, hogy a valóság nem mindig akar igazodni hozzá, a tapasztalat azt mutatja, hogy sok serdülő már a korai években magabiztos választásában, nemegy fiatal még igen bizonytalan, és bizony vannak felnőttek is, akik egyre-másra cserélgetik szakmájukat, illetőleg nincs megállapodott hivatástudatuk.

2. *D. Super: Ön-képünkre épített* elmélete szintén dinamikus folyamatként látja a pályaválasztást, de lényegesnek azt a törekvést tartja, miszerint a serdülő olyan pályára törekszik, amely leginkább kifejezésre juttathatja a személy képességeit, vagyis legjobban szavatolja önbizalmát. Az érdekes ebben az elméletben az, hogy a valódi „beletalálás” a hivatásba csak a 25-30. életév között jelentkezik, a hivatástudat megszilárdítása pedig csak a 35. életév után. Arra a nehézségre, hogy ilyen alapon ténylegesen nagyon kicsi a választási terület Super azzal válaszol, hogy az egyén képes annyira alkalmazkodni, hogy végső soron igen sok szakmában vagy hivatásban képes megtalálni önmagát.

3. Végül megemlítjük még *Holland* elméletét, amely a személyiség-típus és környezet jellegzetességei közötti összhangra épít. A jövőndő pályaválasztás szemszögéből elemezve az embert, Holland hat személyiség-típust különböztet meg: realiztikus, értelmiségi, szociális, hagyományos (konvencionális), derűs (enterprising) és művészi típust. Ugyanilyen típusokat vél fölfedezni a különféle foglalkozásokban is. Az ember tehát akkor érzi magát jól és akkor lesz sikeres hivatásában, ha az ténylegesen megfelel személyiségalkatának.

Mindezek után valóban nehéz tanácsot adni bárkinek is. Illetve nem lehet általános elveket fölláítani. A pályaválasztás annyira meghatározza az ember életét, hogy a legfontosabb szempont ez: individuális, egyénre szabott vagyis igazán személyes döntés legyen. A sikeres beilleszkedést ugyanis négy tényező határozza meg, ezekre kell fektetni a hangsúlyt:

Az intelligencia fontos szerepet játszik. Felmérések szerint a kevésbé tehetséges gyerekek hajlamosabbak a valóságtól idegen döntésre, mint a tehetségesebbek. *A sajátos adottságok* és képességek sok esetben döntő szerepet játszanak bizonyos pályákon, mint pl. a zenei tehetség. Nagyon fontos mozzanat az *érdeklődés* is. Minél jobban érdekel valakit munkája, annál valószínűbb a siker. Végül tudomásul kell venni azt is, hogy a lehetőségek nem mindig egyeznek az érdeklődéssel. Ennek kapcsán hasznosnak talállok elmondani egy kis esetet, amely talán sokaknak tájékozódási pontot nyújthat, ha úgy érzik, olyan munkát kénytelenek végezni, amihez nem sok kedvük van, vagy amelyik nem sok örömet okoz. A kérdés a következő: Szükséges-e, hogy legtöbb tevékenységünket kényszerként éljük meg? Vagy lehetséges-e, hogy a legunalmasabb munka vagy feladat közepette is szabadnak érezzük magunkat?

Egy munkás, akinek az volt a feladata, hogy a futószalagnál valami bonyolult szerkezetbe csak egy kis csavart illesszen bele, úgy állt hozzá munkájához, mint egy „atléta”, ahogy ő maga szívesen emlegette. Minden három hónapban sikerült neki néhány tized másodperccel javítani saját idejét. Büszke volt ezekre a teljesítményekre, teljesen a munkára

összpontosította figyelmét, és állította, hogy szabadnak érzi magát, hiszen cselekedeteinek ura.

Az ilyen teljes odaadás talán ritkaság. Mégis a *személyes hozzáállás* a döntő a szabadságtudatnál, nem pedig a külső körülmények. Ha valaki önként vállalja azt a tevékenységet, amelyre az élet kényszeríti, akkor szabadnak érezheti magát. Nem kényszer az, amit önként vállalok.

Hol lehet érdeklődni?

A szerzetesi élet központjai:

Szent Benedek Rend, **9090–Pannonhalma**, Vár 1.

Ferences Rend, **1024–Budapest**, Mártírok u. 23.

Piarista Rend, **1088–Budapest**, Mikszáth K. tér 1.

Iskolanővérek, **1092–Budapest**, Knézich u. 5.

Külföldi magyaroknak:

Egyházmegyés papságra készülők érdeklődhetnek:

Erzbischöfliches Alumnat

Boltzmanngasse 7.

A–1090 WIEN Ausztria

tel: (0222) 34-75-66/12

Szerzetesi hivatásra készülők érdeklődhetnek:

Szent Imre Noviciátus (Hungarian SJ Noviciate)

94 Lyndhurst Avenue

Toronto /Ontario

M5R 2Z7, Canada

tel: (416) 921-65-72

A papi és a szerzetesi hivatás lélektana

A fenti cím megtévesztő. Ha ugyanis arra a kérdésre vonatkozik, lehetséges-e a papi és a szerzetesi hivatást pusztán lélektani síkon megérteni, akkor a válasz határozottan tagadó. A papi és szerzetesi hivatást nem lehet és nem szabad kizárólagosan lélektani szinten értelmezni. Az ilyen elemzések mindig negatív és abszurd eredményekhez vezetnek, mivel a papi illetve szerzetesi életforma nem tartozik a „természetes” úgynevezett emberi életstílusok közé. Ha viszont a kérdés az, hogy lehetséges-e papi és szerzetesi életben is hiteles érettség, akkor a válasz igenlő. Ezt sugallja egyrészt a józan ész logikája, másrészt pedig bizonyítják a sikeresen megvalósított papi és szerzetesi életek. Lélektani szinten beszélhetünk a papi életstílus hatásáról az érettség megvalósításában, és fordítva: azokról a természetes feltételekről, amelyek biztosítják a hiteles papi vagy szerzetesi életet.

Miért választja valaki a papi vagy szerzetesi hivatást?

Az idevonatkozó lélektani kutatások még gyermekcipőben járnak. Vannak azonban próbálkozások, hogy valamiféle pszichológiai modellt dolgozzanak ki a papi hivatás melletti döntés magyarázatára. Szeretnék röviden bemutatni három ilyen elméletet.

1. J. E. Dittes „kis felnőtt” elmélete

Közismert, hogy minden hivatás bizonyos stereotíp képet teremt az emberek tudatában. Így például azt mondjuk: „A jó orvos olyan ember, aki ...érzékeny az emberi szenvedésre, segítőképz, stb...”. Vagy: „A jó tanítónő... szereti a gyermekeket, lelkiismeretes stb...” Ez a

megfigyelés vezette Dittes amerikai pszichológust arra a gondolatra, hogy hasonló módon föltegye a kérdést: Léteznek-e jellegzetes személyiségvonások, amelyek jellemzik az úgynevezett hivatalból vallásosokat? Ez a kérdés annál is inkább indokolt, mert tudjuk, hogy az emberek tudatában csakugyan jelen van bizonyos sztereotíp kép a papról. Ez a kép pedig nyilvánvalóan tapasztalat és megfigyelés által rögzített adatok alapján él tovább. Ha tehát léteznek ilyen jellemvonások, akkor ezek ismerete nagy segítséget jelenthet a hivatás eldöntésénél, a pályaválasztásnál.

Dittes úgy találta, létezik egy sor olyan személyiségvonás, amely megalapozza a papról alkotott sztereotíp képet. Kulcsfogalomként a „kis felnőtt” személyiségképet említi, vagyis az olyan fiúkat (a kutatás csak rájuk vonatkozik), akik már igen korán erős azonosulást tanúsítanak a felnőtt értékekkel és szerepekkel. Erre a következő tulajdonságok teszik alkalmassá:

a.) Jobban érzi magát felnőttek (idősebbek) társaságában, mint saját korosztályában. Ha mégis ezekkel van, szívesebben játssza a felnőtt szerepét: felügyel a kicsikre, az iskolában kifogástalanul viselkedik (ő a példakép), ő a fegyelem felelőse, mert benne bíznak meg legjobban a felnőttek.

b.) Kerüli a szokásos gyerekes csintalanságokat: nem verekszik, nem kínozza az állatokat, nem próbálkozik „tiltott” dolgokkal, mint pl. cigaretta. Ehelyett olyan erények ékesítik, amelyeket a felnőttek nagyra becsülnek: segítőkész, az idősekkel szemben figyelmes, megbízható, szorgalmas, stb.

c.) Szívesen tagja olyan csoportoknak, amelyeket felnőttek irányítanak: mint pl. a cserkész táborok, ministráns csoportok, hittan csoportok. Független gyermekcsoportban, amelyet titokban a felnőttek ellen alakítanak, nem vesz részt. Ezért a felnőttek szeretik és felelős feladatokat bíznak rá.

d.) Az egyidősek társaságában tapasztalatlanak és ügyetlennek számít. Ritka eset, ha sok barátja van. Jó magaviselete és az iskolában elért jó eredménye miatt társai értéklik, de igazán nem szeretik.

e.) Visszahúzódó; viselkedését, önkéntelen megnyilvánulásait fékezi, ezért magatartása kiszámítható és megbízható. Különösen a támadó kedvét és egyéb ellenséges érzelmeit tudja fékmentartani.

Ha a kis felnőtt szerepének gyökereit keressük, akkor az elfogadottsági igényt kell említenünk. Az ilyen gyermekeknek nehézségei vannak, illetve voltak a szülői elfogadás terén. Valószínűleg két tapasztalat határozza meg szüleikhez való viszonyulását: erősen függ tőlük érzelmileg, különösen anyjától, de a szeretet jeleit (simogatást, babusgatást) következetlenül kapta.

Hogyan befolyásolja ez a lelkialkat a hivatás-választást?

A pap és a szerzetes szerepe („vallásos professzionista”) tartalmilag azonos a „kis felnőtt” szerepével: ez gyermekkorában kortársai és a felnőttek világa között volt a hídverő; a pap ugyanazt teszi, csak az emberek világa és Isten között. Lélektanilag nézve tehát a pap szerepe a „kis felnőtt” típusnak nyújtja a legtöbb esélyt arra, hogy azt valósítsa meg önmagában, amit legnagyobb értéknek tart. És még valami történik a papi életben: ez a szerep egyirányú szűrést jelent a személyes kapcsolatokban: a pap „jogosan” belép sok ember intim világába anélkül, hogy ezért saját belső világának föltárásával kellene fizetnie (pl. gyónásban). A papról illetve szerzetesről alkotott sztereotíp kép egyik központi vonása éppen a bizalmasságnak, bensőséges kapcsolatoknak a távolléte. A kis felnőtt ezt már korán begyakorolta. Neki sohasem voltak igazi barátai, problémáival mindig egymagának kellett megküzdenie.

A felsorakoztatott személyiségvonások azonban nem határozzák meg szükségszerűen a papi hivatást – Ez ellenkezne azzal, hogy a lélektan nem ismer feltétlen meghatározottságot.

De tény az, hogy éppen sok papnál és szerzetesnél ilyen lelki alkatot fedezhetünk föl. A döntés folyamatát talán így vázolhatnánk:

a.) az adott szereppel való találkozás erősíti a kívánatos szereotíp vonásokat, mert a gyermek így illeszkedik be környezetvilágába. A hivatáshoz való vonzódás módosítja a gyermek további fejlődését: viselkedését, nézeteit, értékrendszerét ahhoz a szereotíp képhez igazítja, amely az adott hivatásról az emberek tudatában él.

b.) A nevelési behatás erősítheti a szerep és a megfelelő típus találkozását. Mikor a környezet fölfedezi a gyermekben a kis felnőttet, ismételten küldi feléje az üzeneteket: „te igazán jó pap vagy szerzetes lehetnél”. Tehát a már meglévő jellemvonásokat kötik a szereotíp képhez.

Az elméletet hitelessé teszi a mindennapi megfigyelés: úgy tűnik, nagyon sok papnál és kispapnál fölismerjük az említett jellemvonásokat. Ez nem zárja ki a hivatás hitelességét, hiszen tudjuk, hogy a kegyelem a természetre épít, amit itt úgy fordíthatunk le, hogy az illetőnek vannak bizonyos természetes adottságai és hajlama a papi pályához, tehát ezek alapján válik alkalmassá a szerepre. Talán túl keveset gondolunk erre a körülményre. Pedig ha elfogadjuk pl. azt, hogy két ember természete „összeegyeztetetlen” lehet a házasságban, akkor miért ne fogadnánk el azt a tételt is, hogy valakinek a természete esetleg nem összeegyeztethető a papi hivatással? Vagyis nem mindenki alkalmas, nem egyformán alkalmas a papi pályára. Igaz azonban, hogy eddig még nem találkoztam olyan tanulmánnyal, amely kimutatta volna, milyen személyiségvonások jelentenének eltanácsolást a papi hivatástól.

Dittes elmélete nem problémamentes. Mindenek előtt túlságosan mechanikusnak tűnik: mintha egyesek születésüknél fogva arra lennének rendelve, hogy papok vagy szerzetesek legyenek. Az elmélet továbbá nem kíséri nyomon a kis felnőtt későbbi életét, vagyis mikor már nagy felnőtté lesz, vajon igazán magára talál-e a papi hivatásban, vagy pedig örök sikertelenségre és keresésére van kárhozhatóva?

2. L. M. Hulla ön-transzcendenciára építő elmélete

Éppen az előbbi kérdésekre keres választ Luigi M. Rulla olasz jezsuita pszichológus. Elmélete ma a legfrissebb, legdokumentáltabb és legtöbbet idézett. Sajnos, túl bonyolult ahhoz, hogy röviden bemutathassuk. Mindjárt előrebozsáthatjuk, hogy éppen ez egyik nagy hátránya. A jó elmélet egyik alapfeltétele az egyszerűség. Rulla elméletét nem könnyű nyomon követni.

A mi gondolatfűzésünk szempontjából fontos mozzanat, hogy Rulla, ellentétben Dittessel, elméletébe beépíti a természetfölötti mozzanatot is, és pedig olyan értékek formájában, amelyek az ember fölött állnak, vagyis nem ő teremtette, hanem elfogadja őket. Az előbbi elméletben ugyanis a kiindulópont az adott pillanatban jelenlévő ember, ahogyan most látja önmagát. A hivatáson keresztül önmagát szeretné megvalósítani, legértékesebbnek tartott tulajdonságait akarja kiteljesíteni. Ezzel szemben Rullánál a kiindulópont nem az aktuális én, hanem az ideális én, vagyis az, amit az ember a legnagyobb elérhető célként megsejtett. Ezt az ideális én-t azonban nem lehetséges egyenes úton megvalósítani, hanem csak közvetett módon azáltal, hogy olyan célokért kötelezi el magát valaki, amelyek meghaladják őt magát. Ezeket nevezi Rulla objektív értékeknek. A papi hivatásnál ilyen érték Krisztus követése vagy az Isten iránti személyes szeretet. Innen az elmélet első állítása: A szerzetesi hivatás elsősorban az ideális én, és nem az aktuális én-kép megvalósítása.

Ez a megvalósítás azonban nem történik légüres térben, ezért az egyénnek be kell épülnie az egyházba, amely ezeknek az értékeknek hiteles magyarázója és őrzője. Ez az elmélet második alap-állítása. Harmadik állítása a papi hivatást sürgető motivációra vonatkozik, és állítja, hogy a papi vagy szerzetesi élet indítékai az ún. terminális, végső értékek, nem pedig a

konkrét beállítódások. Ez az, amit a köznyelvben úgy hívunk, hogy „vezérelv”, Leitmotív, életcél.

Hogyan kell értékelnünk Rulla elméletét?

Rulla elméletének nagy értéke, hogy átfogó emberképre épít: tudatos, tudatalatti és nemtudatos rétegeit egyaránt számba veszi. Ezen az alapon kísérel meg az elmélet fölmérni a kitartást és a sikeresség kilátásait is. Ezeket ugyanis szavatolja az összhang a három réteg között, vagyis hogy a tudatos indítékok igazán megfeleljenek a személy vágyainak, s ne legyenek kompenzációs vagy menekülési próbálkozások. Egy példa talán érzékeltetheti miről van szó. Valaki választhatja a papi pályát azért is, mert menekülni szeretne otthonról, a szülői tekintély terhe alól. Ha ezt nem tudatosítja, egész életében jelen lesz a hatalom utáni vágy, illetve lázadás, anélkül, hogy tudná, miért lázad. – Az elméletnek ez a meglátása nagyon jó eszközt jelenthet a hivatások fölmérésében. A jelöltet meg kell kérdezni, önmagát keresi-e vagy Jézus Krisztust. Általános tapasztalat szerint rossz előjel, ha valaki csak azért választja a papi vagy szerzetesi pályát, hogy „megvalósítsa önmagát”. Ezzel szemben a hiteles hivatás mutatója az a vágy, hogy az ember túl akar jutni önmagán, vagyis önmagát meghaladó értékekért akarja befektetni életét. – Mint már említettük, az elmélet gyenge oldala az igen bonyolult fogalmi szerkezet, amellyel igyekszik kifejezni a hivatás mibenlétét.

3. Adrian Van Kaam „domináns motívum”-elmélete

Minden embernek van valami legalábbis ki nem mondott elképzelése önmagáról: hogyan látja saját életét a jövő távlatában. Mi az emberi élet és hogyan valósul meg az önála? Ezért Van Kaam elméletét egzisztenciális elméletnek is nevezhetnénk. Az életnek ez az értékelése föltételezi az indítékok és értékek ranglistáját. A vallásos hivatást választó személyeknél nyilvánvaló a döntő indíték a személyes és átfogó viszony Istenhez. Jövőjük szemlélete pedig valószínűleg úgy jelentkezik, mint annak tudata, hogy rajtunk és bennünk Isten akarata valósul meg. Ennek az elméletnek újdonsága az, hogy kifejezetten hivatkozik a kérdés teológiai beállítására. Ez pedig igen fontos mozzanat, mert keresztény mivoltunk, gondolkodás módunk és világszemléletünk alapját képezi: nem mi választottuk Istent, hanem ő választott ki minket, amikor megteremtett bennünket. Mi csak válaszolunk erre a kezdeti meghívásra. A meggyőződés, hogy ez a hivatás Istentől neki szánt életfeladata, talán a legmeggyőzőbb jele annak, hogy valakinek igazi hivatása van. Vagy negatív megfogalmazásban: rossz jel, ha valaki papi vagy szerzetesi életének kezdetén túlságosan mérlegeli a különféle életállapotok előnyeit és hátrányait, vagyis ha nem mutat bizonyos fokú elszántságot, majdnem azt mondanám csökönyösséget, hogy megvalósítsa papi vagy szerzetesi hivatását. Ezért nem érdemes senkit sem rábeszélni arra, hogy pap legyen. Nemrég találkoztam ilyen esettel: a fiatalember már két éve nem tud dönteni, hogy szerzetbe lépjen-e vagy sem? Az érdekelt rendi előljáró megoldotta a helyzetet: valószínű, hogy nincs hivatásod, neked kell meghódítanod a rendet, kiharcolnod, hogy elfogadjon, s nem pedig fordítva. – Ennek az elméletnek gyöngye oldala a kezdeti megindokolás kérdésének megválaszolása: mikor és miért jelentkezik az emberben az a vágy, hogy életét a vallásosság mint döntő indíték alapján rendezze be?

Vannak-e közös elemei ezeknek az elméleteknek?

Ha egybeötvözzük ennek a három elméletnek a meglátásait, akkor azt hiszem nagyon hasznos ismerveket kapunk a papi illetve szerzetesi élet lélektani értelmezéséhez. Nevezetesen három mozzanat fontos:

1. Az illető rendelkezik-e bizonyos hajlammal és természetes adottságokkal, amelyek összeegyeztethetők a papi vagy szerzetesi hivatással;

2. Megvan-e benne az a vágy, hogy önmagát más célok érdekében vállalt önfeláldozás útján valósítsa meg;
3. Alapvető és általános életvitelét jellemzi-e a vallásos beállítottság mint döntő indíték.

Dr. Szentmártoni Mihály SJ.

Dr. Örsy László SJ: Életreszóló elkötelezettség

A közelmúltban sok vizsgálódás folyt az embernek arról a képességéről, hogy elkötelezze magát. Különösen az a kérdés merült föl, képes-e életreszóló elkötelezettségre?

A pszichológus szerint e kutatás eredménye negatív.

Az ember képessége arra, hogy megértse önmagát és a körülvevő világot – így a lélektan tudósai – korlátolt. Minden döntését igen szűk területen belül hozza meg. Mindig előfordulhat azonban, hogy ez a mező kiszélesedik, hiszen a személyiség növekedése sohasem áll meg.

Életreszóló elkötelezettség bármelyik életszakaszban egyenlő lenne az ember bebörtönzésével. Ha valami ígéret szűk múltjához láncolná, akkor nem lenne meg a szabadsága, hogy hozzájáruljon a jelenhez és építse a jövőt. Nem növekednék.

Így beszélnek a lélektan szakemberei.

A szakembereknek nagyon igazuk lehet: senkisémet kötelezheti el magát egy életre. De ha olyan kalandról van szó, amelyben Istené a főszerep, akkor az igazi kérdés nem az: mit tehet az *ember*, hanem az: meddig terjed *Isten* ereje. Az pedig nagyon messzire terjedhet. Isten elkötelezheti magát valaki mellett egy törékeny ember élete tartamára – és messze azon túl is.

A keresztény közösség századokon át tudatában volt Isten ígéreteinek, amelyek fölülmúlják azt, ami emberileg kiszámítható volna. Az Isten hűségébe vetett bizalom bátorított fiatalemberket és lányokat, hogy elkötelezzék magukat egymásnak egy életen át. Más fiatalember és lányok Isten kizárólagos szolgálatára szentelték magukat szerzetesi fogadalmaikkal mindörökre. Isten hűségébe vetett hitüket vallották meg ezzel mindannyian. Nem tévedtek. Életük eseményei igazolták, hogy jó helyre fordultak bizalmukkal.

A hit rá tud ébreszteni, hogy Isten kész elkötelezni magát az ember mellett valami különleges hivatásban, legyen az akár házasság, akár szerzetesélet. A hívő számára ennek mind megvan az értelme. Az a kaland ismétlődik meg újból, amely kivezette Ábrahámot országából és új földre küldte.

Ha ilyen ünnepség van, akár lakodalom, akár fogadalom napja, *tapsoljatok mind, emberek*, és hívjátok meg a pszichológia szakértőit arra a bankettre, amelyet ők nem adhatnak.

III. rész: Honnan tudhatom?

Dr. Kozma György SJ: Hogyan dönthetem el, hogy papnak, szerzetesnek hívtam az Isten?

Három kérdést tégy föl magadnak: van-e a papi vagy szerzetesi élethez

KEDVED TEHETSÉGED LEHETŐSÉGED?

KEDVED: El tudod-e képzelni magad, mint papot, szerzetest? Persze vigyázz, hogy reális képet fess magadnak erről az életförmáról, ne álmokat kergess. Talán ismersz olyan papot vagy szerzetest, akire azt mondd: én is ilyen szeretnék lenni, kerül, amibe kerül. Talán azt is megfigyelted magadon, hogy sokféle kedvtelésed nem egyforma emlékeket hagy benned. Van, ami után teljesen üres, unott vagy. Viszont olyan élményed is lehet, amitől gazdagabbnak tarthatod magad. Ha ez utóbbi időtöltésed csoportjába sorolod vallásos emlékeidet, akkor elmondhatod: kedved van a papi élethez. Fontos, hogy ne félelemből, a kényelmes élet vagy megbecsült pozíció reményéből érezz kedvet a papi életre. Vagyis: ne önmagad keresd, hanem Istent!

TEHETSÉGED: Ne csak az elvégzendő tanulmányokra gondold. A teológiai végzettség még nem minden. Van-e józan ítélőképességed? Tudsz-e békét teremteni világodban? Mit teszel összeférhetetlen emberekkel? Túlságosan szeretsz szerepelni, vagy irtózol tőle? Mindkettő akadály lehet a papi életnek, ha túlságosan erős. Hogy állsz a közösségi és magányos élet összehangolásával? Mennyire vagy független az anyagiaktól, előítéletektől, testi vágyaktól? Mindezekben a függetlenség a fontos. Tudsz-e alkalmazkodni? Képes vagy-e Istennel meghitt, családi kapcsolat kialakítani? Van-e bizonyos tapasztalatod abban, hogy még saját károd árán is Érte élj és dolgozz? Hiszen a papi, szerzetesi hivatás lényeges eleme: ne önmagad keresd, hanem Istent!

LEHETŐSÉGED: MÓDODBAN áll a fölkészüléshez szükséges időt szabaddá tenned? Nincsenek súlyosabb természetű kötelezettségeid? Például nem rád vár talán idős szüleid vagy kisebb testvéreid eltartása vagy gondozása? Tettél-e komoly elkötelezettséget jelentő ígéretet valakinek? Nem terhel-e jelentős adósság? Nem buktál-e már meg az élet más területén, amely komoly elkötelezettséget igényel? – Van-e reményed, hogy fölvesznek a szükséges iskolákba? Mit gondolsz: találsz olyan püspököt vagy szerzetes elöljárót, aki fölvesz? Nincs-e olyan betegséged, amely a papi hivatás gyakorlásában erősen gátolna, vagy meg is akadályozna? Képes vagy-e arra, hogy mindezeket a külső körülményeket úgy értelmezd, mint Isten akaratát? Hiszen a papi hivatásnál az a fontos: ne önmagad keresd, hanem Istent!

Ha mindezeket végiggondoltad, beszélj meg következtetéseidet olyan pappal, akinek adsz a véleményére!

Péter, te pap leszel?

Péter érettségire készült. Egy szép tavaszi napon azzal lepte meg egyik barátját, hogy most már nem mérnök lesz, hanem pap szeretne lenni. A bizalmasnak szánt közlés egy perc alatt végigfutott a tanárra várakozó, halkan zsongó osztályon.

Társai csodálkozva mondták neki: Te, Péter? Papnak mész? Bolond vagy! A lányok az osztályból a szív oldaláról közelítették meg a kérdést: „Na és Kriszti, a harmadikból? Már nem jársz vele?”

Péter nem számított a pergőtűzre, de még jól is jött neki a vita: egyre jobban látott a maga ügyében. Belátta, másokkal is beszélnie kell. Az apjával is tárgyalt, aki élesen ellenezte a döntést. Az érettségi izgalmai hamar elterelték a figyelmet a váratlan hírről, de Péter azt gondolta, hogy – amíg az eredményhirdetésre várnak –, barátainak megmagyarázza a dolgot. Legjobbnak a levél-formát találta.

Kedves Barátaim!

Mindnyájan tudni akarjátok, – ahogy ti mondjátok: – bolond döntésem okát, hogy papnak megyek. És főleg tudni szeretnétek Kriszti ügyét: tudjátok, hogy vele jártam. Nem csalódottságból, még kevésbé hűtlenségből hagyom el, egyáltalán nem! Nem volt könnyű lemondanom róla. Nyíltan beszéltem vele, és ő megértette, elfogadta, hogy én most valami másra gondolok.

Valami másra. De mire?

Karácsony óta rendszeresen olvasom az evangéliumokat. Föltűnt, és hatni kezdett rám, hogy Jézus többeknek ezt mondta: „Jöjj, kövess!” Ismeritek a papunkat: ő olyan nyitott, egészen pap. Kezdtem gondolkozni: ő is ilyen hívást kapott..., meg hogy az ő útján járnok érdemes lenne. De hadd mondjam el a döntő lökés történetét.

Az Újszövetség vége felé van Szent János levele. Egyszer éppen ott nyitottam ki a könyvet. Szombat délután volt, egyedül voltam, nem volt ott Kriszti sem, ti sem. Kimentem a kis kertünkbe, sütött a nap, és olyan szépek voltak a fák, mint még soha. És elkezdtem olvasni: „*Ami kezdettől fogva volt, amit hallottunk, amit a szemünkkel láttunk, amit szemléltünk, és amit a kezünkkel tapintottunk: az élet Igéjét hirdetjük nektek. Igen, az élet megjelent, láttuk, tanúságot teszünk róla, és hirdetjük nektek az örök életet, amely az Atyánál volt és megjelent nekünk*”. (1Jn 1,1-2)

Hogyan mondjam el nektek, amit éreztem?

Valami belső fényt és acélkemény bizonyosságot: ha ez igaz, akkor megéri, hogy rátegyem az életemet!

Jézus Krisztusra így még sohasem gondoltam. Azt mondtam magamban: Márpedig Jézus Krisztus van! És ő az élet! – Igaza van Jánosnak! Nekem pedig ezt el kell mondanom az egész világnak!

Úgy éreztem, hogy valahogy eltelek Jézussal. És ez nagyon jó volt, olyan jó, mint a sugárzó napfény.

Ezt mondtam magamban: Énrám ragyog a fény. De annyi ember él sötétben.

Hát ez az, amiért papnak megyek.

Egész konkrétan azt akarom mondani, hogy az egyház szolgálatára adom magam, hiszen az egyház van megbízva azzal, hogy terjessze Krisztus világosságát. És egyedül az egyház képes arra, hogy hiteles találkozásra hozzon össze Krisztussal.

Próbáljátok megérteni! Majd még találkozunk.

Szeretettel: Péter

Puskely Mária: Hogyan mondhatok igent?

Lényegében mi kell ahhoz a meghívottnak, hogy feltétlen igennel válaszoljon, és ezt az igent hűségesen megismételje életkalandja minden percében? Három dologra van szüksége: *szabad akarata teljes bevetésére, józan észre és szerelmes szívre*. Ha csak egyik is hiányzik vagy gyönge, sajnálatos torzulások jöhetnek létre, a meredek életkaland ellaposodik, talán kátyúba is fullad.

Hogy hogyan jelenik meg a sajátos Krisztus-arc a szerzetesben – férfiben és nőben –, annak vizsgálatára felvillantunk néhány kiragadott példát. Leszűkítve a kört, az egyház kiváló leányaira pillantunk:

Szieniai Katalin az egyházért szenvedő Krisztust „jelenítette meg”, **Skolasztika, Assisi Klára, Avilai Teréz** az Egyházért rejtekben imádkozó Jézust. **Marillac Lujza** és nővérei a betegeket gyógyító, szolgáló Üdvözítőt követik.

A ferences szellemben élő **Árpádházi Erzsébet** az igazi társadalmi igazságosságot, a köztünk lévő Isten országát hirdeti.

Jeanne d’Arc és Edith Stein a népet szerető és érte áldozattá váló Krisztus életének folytatói.

Cecília, Ágnes, Goretti Mária szerelmes szívvel vértanúhaláluk által tesznek bizonyosságot Isten országáról.

Árpádházi Margit és számos követője a hazáért válnak engesztelő áldozattá.

Szenháromságról nevezett Erzsébet élete célját és boldogságát a Megfeszítettel való azonosulás alkotja. A karthauziak és trappisták a pusztában imádkozó Jézus életét élik.

Kalkuttai Teréz anya és társai az önmagát kiüresítő és a szegényeket szolgáló Üdvözítő követői. A **focolare** mozgalom testvérei az elhagyatott Jézus nyomába szegődtek, és gyűjtogatják világszerte a szeretet tüzet.

... és folytathatnánk a sort, a karizmák változatos sokfélesége szerint. A vértanúk eszkatológikus tanúságtételét megújító szerzeteseknek az Egyházban betöltött pótolhatatlan küldetését talán Lisieux-i Szent Teréz vallomásával jellemezhetnénk:

„A szeretet adta kezembe hivatásom kulcsát. Megértettem, hogy ha az Egyháznak különféle tagokból álló teste van, akkor a tagok legszükségesebbjének, legnemesebbjének sem lehet híjával: megértettem, hogy az Egyháznak van Szíve, s hogy ez a Szív lángol a szeretettől. Megértettem, hogy csupán a Szeretet tarthatja mozgásban az Egyház tagjait, s hogy ha a Szeretet véletlenül kihalna, az Apostolok sem hirdetnék többé az evangéliumot, a Vértanúk sem akarnák vérüket ontani... Megértettem, hogy a Szeretet magában foglalja az összes hivatást, hogy a Szeretet a minden, hogy átfog minden időt és minden teret... egyszóval, hogy örökkévaló. És akkor túlradó, észtvesztő örömben felkiáltottam: Ó Jézus, Szerelmem, végre megtaláltam a hivatásomat: AZ ÉN HIVATÁSOM A SZERETET! Igen, megtaláltam a helyem az Egyházban, és ezt a helyet Te adtad nekem, Istenem. Édesanyámnak, az Egyháznak szívében én Szeretet leszek... így minden leszek... így minden álmom megvalósul.”

(Önéletrajz, Ecclesia, 1974. Ford. Kis Mónika)

Jézus szeretett, és előttünk jár. Szeretett, és Önmagát adta értünk – szeretjük, és önmagunkat adjuk Neki. Nem adhatunk kevesebbet. Így leszünk az Egyház fiai és leányai, így leszünk az Egyház szívében a szeretet. 2000 év óta ez a keresztény szerzetesi élet lényege.

Kispapok levele a fiatalokhoz

Kedves Barátaink!

Érdekes érzés volt mindnyájunknak először átlépni a szeminárium küszöbét. Különböző környezetből jöttünk ide. Többen közülünk kifejezetten vallásos légkörben nőtték föl, míg mások elkereszténytelenedett környezetből szakadtak ki. Jöttünk világi és egyházi gimnáziumokból, az esztergagép mellől, főiskolákról, szabóműhelyből, egyetemekről.

A hivatás nem pénzkereseti lehetőség, nem kényelmes életforma kerete, több mint szakma vagy foglalkozás, nem ranglétrán való előrejutási lehetőség, – emberileg jóval több ezeknél. Ez a többlet az ember legbelsejéből származik: az, amit a „szükségesen” felül adunk. Sok hivatás van, és mindegyik olyan, hogy ezt a „szükségesen felülit” adja. Ilyen a teljes értékű pedagógusé, az édesanyáé, az orvosé, az ápolónőé... A kereszténység is hivatás. Életünkkel tanúsítjuk, hogy Jézus Krisztus az Isten. Ezzel mutatjuk az utat a vég nélküli boldogság felé. A papság, amire mi is készülünk, olyan hivatás, amely a kereszténységre meghívottakat szolgálja. Szeretnénk megtanítani mindenkit az istenszeretetre, hiszen az Isten az életadó és minden töle van, – az emberi testvériségre, a világ javainak helyes értékelésére. Szép, értékes emberi életet építünk és igazságos, békés társadalmat. Boldog életet, amely nem fejeződik be itt a földön, sőt egyáltalában nem fog befejeződni.

Biztosan megkérdezed, hogy honnan vesszük ehhez az erőt. Ha nem próbáltad még, nem érthetsz meg bennünket. Ha azonban megpróbálsz, tapasztalod majd, hogy az imádságból és a szentmiséből rendkívüli erő forrásozik.

Igaz, hogy sokat tanulunk, és a külső szemlélő azt gondolhatná: az az elsődleges cél, hogy szellemiekben készüljünk föl a munkára. Mégis azt kell mondanunk: nem maga a tanulás a legfontosabb, hanem Krisztusban való életünk elmélyítése. A tanulás csak szolgálja ennek. Hiszen a kereszténység lényege: szeretetkapcsolat Istennel és általa egymással. A pap Jézust adja a híveknek, elsősorban az igehirdetésben és az eukarisztiában, és a hívek ugyanezt a Krisztust viszik a világba, mint a világ világosságát. Szemináriumi életünk minden pillanata ezt a fölkészülést volna hivatva szolgálni. Amikor bejöttünk ide, nem látta mindegyikünk világosan a papság lényegét, csak azt tudtuk biztosan, hogy Jézus hív. Ennek természetes következménye volt a kezdetben többször is előforduló bizonytalanságérzet, megingás. Különösen érthető ez, ha arra gondolunk, hogy bár hivatásunk Krisztusban egységes, mégsem sablonosítható, pontosabban a hivatáson belül is egyéniségekre, érett személyiségekre van szükség, s mindenkinek meg kell találnia a saját útját, az egyéniségének legmegfelelőbb életmódot Krisztusban. Nagy élmény volt, s ugyanakkor megrázó is az a felismerés, hogy nem egy általánosítható feladatra kaptunk küldetést, hanem mindegyikünknek meg kell találnia a sajátosan neki megfelelő Krisztus-követési módot vagy „lelki stílust”. Nem szabad az egységes hivatáson belül sem „sorozatban gyártott” embereknek lennünk.

Milyenek vagyunk voltaképpen? Semmiképp sem vagyunk egyedül, mint ezt sokan tévesen hiszik rólunk, vannak barátaink. Számunkra minden ember barát és testvér, mert Krisztust látjuk benne. Lehet-e boldognak lenni a papi pályán? Csak boldog lehetsz! Állandó szeretet és segítség mindenkinek – ez nagyon kitölti az ember életét, és boldoggá tudja tenni. Végül szóljunk a szabadidő fölhasználásáról, ami korunk emberének egyik nagy lehetősége. Ilyenkor hasznos önművelést végzünk, tehát teológiai könyveket olvasunk, de szépirodalmat is. Tág tere van más lehetőségeknek is: fizikai és szellemi sportok, színház, tévé, mozi,

rádió... Rá kellett jönnünk, hogy aki a világon akar dolgozni, annak ismernie kell a világot. Keressük veletek a kapcsolatot, hogy együtt építsük Jézus országát, ahol helye van minden becsületes embernek. A biztos pont Jézus, csak a módszereket kell kitartóan keresni. S keressük azokat is, akik hivatást éreznek a munka szervezésére és a küzdők szolgálatára. Szívesen válaszolunk leveleitekre.

A magyarországi kispapok

Hol lehet jelentkezni?

3000–EGER, Érseki Hivatal: Széchenyi u. 1.
2500–ESZTERGOM, Érseki Hivatal: Berényi Zs. u. 2.
9021–GYŐR, Püspöki Hivatal: Káptalándomb 1.
6300–KALOCSA, Érseki Hivatal: Szabadság tér 1.
4400–NYÍREGYHÁZA, Egyházmegyei Hivatal: Bethlen G. u. 5.
7624–PÉCS, Püspökség: Szent István tér 23.
6720–SZEGED, Püspöki Hivatal: Aradi vértanúk tere 2.
8000–SZÉKESFEHÉRVÁR, Püspökség: Szabadság tér 10.
9700–SZOMBATHELY, Püspökség: Berzsényi D. tér 3.
2600–VÁC, Püspökség: Vak Bottyán tér 1.
8200–VESZPRÉM, Püspökség: Tolbuchin u. 16.

SZEMINÁRIUMOK

1053–BUDAPEST, Központi Papnevelő Intézet: Eötvös L. u.7.
3000–EGER, Papnevelő Intézet: Foglár u. 6.
2500–ESZTERGOM, Papnevelő Intézet: Bajcsy Zs. u. 44.
9021–GYŐR, Papnevelő Intézet: Káptalándomb 7.
4400–NYÍREGYHÁZA, Görögkatolikus Papnevelő Intézet: Bethlen G. u. 5.
6720–SZEGED, Papnevelő Intézet: Dóm tér 6.

Milyen papokat várunk?

Az ember vágyik arra, hogy legyen, akire fölnézzen, aki példaképül szolgálhat számára. – Amint az egész kereszténység hivatása, hogy példa legyen az emberiség számára (Mt 5,13-16), a pap feladata, hogy *példa legyen* a keresztények számára. – Legyetek „a nyáj mintaképe” –, mondja Szent Péter a papoknak (1Pt 5,3).

– Vannak, akik úgy gondolják, hogy a papnak nagy műveltségűnek, okosnak, jó szónoknak, jó szervezőnek kell lennie. Vannak papok, akik rendelkeznek ezekkel a tulajdonságokkal. De ez nem a lényeg. A pap feladata, hogy egyesüljön Krisztussal – áldozatával, egyetemes szolgáló szeretetével –, s így legyen a „nyáj mintaképe”.

– A pap életének nagy példája a Szent Szűz. – Mária, aki alázatos csöndjében betelt Istennel. Akinek Isten volt minden. Aki igent mondott Istennek a sötétségben és a kereszttel alatt is. S aki így Jézust tudta adni a világnak. – A pap életének, így például nőtlenségének is, azt kell a világba kiáltania, hogy Isten minden.

– Tehát tökéletesnek kell lennie? Jézus minden követőjét tökéletességre hívja (Mt 5,48). Ugyanakkor a pap is botló ember, de éppen így tud tanúságot tenni arról, hogy Isten gyöngeségünk ellenére is szentségre hívott, és Ő ad elég erőt, hogy minden botlásunk után újra kezdjünk.

Hogy ismeresz botló papokat is, akik bizonyos vonatkozásban egyáltalán nem példaképek?
– Ne feledd, hogy neked is példaképnek, a föld sójának kellene lenned, hasonlóan, mint a papnak. Gondolj tehát saját gyöngeségedre, s ne ítéld meg másat. Ha pedig bárkit hibáznál látsz, imádkozz érte, és szereteteddel támogasd, hogy tökéletesebben tudja betölteni hivatását.

IV. rész: Imák

Imádság a nagyvonalúságért

Krisztusom! Királyom!

Kérlek, ajándékozz meg engem nemesen érző szívvel, lovagias lelkülettel!

Legyek nagyvonalú az *életben*: mindig azt válasszam, ami fölfelé vezet, sohasem azt, ami a mélybe;

Nagyvonalú a *munkában*: sose jelentsen ez számomra nyomasztó terhet, hanem tőled kapott feladatot;

Legyek nagyvonalú a *szenvedésben*, amikor megpillantom életem keresztyét; legyek igazi Cirenei Simon, amikor segíteni kell mások keresztyviselésének megkönnyítésében.

Legyek nagyvonalú a *világ előtt*: értsem meg, bocsássam meg mások gyöngeségét és nyomorúságát – anélkül, hogy magam is hozzájuk hasonlóvá válnék.

Nagyvonalú az *emberek előtt*: mindenkire legyen szerető szavam, mozdulatom; a gyöngékhez és elesettekhez is. Jó példámmal igyekezzem hozzád vezetni azokat, akik velem élnek, dolgoznak és engem szeretnek.

Add, hogy nagyvonalúságot tanúsítsak *feletteseimmel* szemben: bármily nehéz, lássam tekintélyükben a te akaratodat.

Legyek nagyvonalú *önmagam előtt*! Sose bízzam csak a magam erejében, hanem mindig benned!

És legyek mindig nagyvonalú *előtted*, Uram, Jézusom! Szolgálatodra mindig készen álljak, érted éljek és haljak. Amen.

Nemes lelkületért

Uram Jézus!

Taníts meg arra, hogy nagylelkű legyek, és úgy szolgáljak Neked, ahogy megérdemled:

hogy adjak számolgatás nélkül,

hogy dolgozzak megállás nélkül,

hogy teljesen odaadjam magam

a Te szolgálatodban, nem várva más jutalmat, mint azt, hogy tudom: a Te szent akaratodat teljesítem. Amen.

Loyolai Szent Ignác

A Krisztussal való barátságért

Uram, te nem vetted meg az emberek közötti barátságot! Hiszen az igazi barátság sohasem lehet akadálya a felebaráti szeretetnek.

Te méltó helyre emelted a barátságot: eltörölted belőle az önzést, s az önzetlen szeretet köntösébe öltöztetted.

Uram, olyan boldog lennék, ha megtalálnám azt a nemeslelkű embert, akiben teljes szívvel és lélekkel megbízhatnék! Milyen figyelmes lennék hozzá, s őrizném titkait!

De milyen nehéz igazi baráttra találni!

Most hozzád megyek magányomból, Uram, és az emberek helyett a te barátságodat keresem. Tudom, ebben az isteni barátságban sohasem csalatkozhatom.

Megsejtem szívednek mérhetetlen gazdagságát, s érzem, hogy a veled való barátság nem életidegen elképzelés. Ezt a barátságot átélhetem, megélhetem. Ez a barátság annál mélyebb, minél inkább hozzád kapcsolom munkámat, minden tettemet, imámat, egész életemet. Uram, add meg nekem szentséges Anyád közbenjárására azt a boldogságot, hogy igaz barátságban élhessek veled! Ámen.

Kész vagyok, Uram!

Uram és Üdvözítőm, Jézus Krisztus! Esdve könyörgök azért a kegyelemért, hogy téged mindinkább megismerhesselek, hogy téged mind jobban és mind hívebben szeresselek és téged egyre jobban kövesselek.

Add, Uram, hogy kegyelmed hívása nálam ne süket fülekre találjon, hanem legyen mindenkor kész arra, hogy akaratodat odaadással teljesítsem!

Szembefordulok önszeretetemmel és önzéssel, és követlek a gyalázatban, szegénységben és üldöztetésben.

Teljesen újjá akarok születni, a régi magamat levetkőzni, hogy már ne én éljek, hanem te énbennem.

A papi hivatás kegyelméért

Uram, Jézus Krisztus, te belelátsz az emberi szív legtitkosabb redőibe. Kérlek, tudasd velem, ha a papi élet magasztos szentségét akarod rábízni! Világosítsd meg értelmemet, hogy hívásodnak megmérhetetlen kegyelmét tisztán fölismerjem, s aztán add, hogy erős akaratú, a világ minden csábítását diadalmasan legyőzve haladhassak szent célom felé!

Ne engedd, hogy megtántorodjam, amikor eljön a nagy kísértő: a földi élvezet! Ne engedd, hogy elbukjam, hogy alámerüljek az emberi szenvedélyek ködös mélységeibe!

Ne engedj visszariadni az áldozatoktól, hanem add, hogy fölemelkedhessem a te örök papságod szent fényességébe. Amen.

A hivatás fölismeréséért

Uram, bölcs gondviseléssel öröktől fogva minden embernek megszabtad feladatát. Ezt a feladatot keresnünk kell, s te segítesz nekünk, amikor akaratodat kinyilvánítod számunkra:

a kor lehetőségeiben és követelményeiben,
a nép és az egyház szükségében,
a jóakarató emberek tanácsában,
képességeinkben, amelyeket tőled kaptunk, valamint szívünk hajlamaiban.

Uram, kérlek téged, áraszd lelkembe világosságodat, hogy mindezekből fölismerjem az én feladatomat! Hogy úgy szolgáljak neked, ahogy te kívánod tőlem:

ha akarod, a család közösségében,
ha akarod, lemondva a családi élet melegéről,
ha úgy akarod, a lelkek vezetésével,
ha úgy akarod, két kezem kemény munkájával...

Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem? Fogd a kezem, és vezess, légy számomra az Út, a Világosság! Uram, te tudsz mindent! Te előre látsz mindent. Vezess engem a helyes úton! Mutasd meg akaratodat! Adj erőt, bátorságot, hogy tántoríthatatlanul követhessem azt!

Ima a hűség kegyelméért

Istenem, Uram, szolgálatodra hívtál. Van kedvem hozzá, és komoly emberek mondják, hogy alkalmas is lennék. És most megvan bennem a szándék...

Csak hogy bevallom, Uram, megijedek attól a gondolattól, hogy aki papnak, szerzetesnek megy, az egy életre kötelezi el magát. Mert azt mondják egyesek, hogy az ember, főleg ha fiatal, még nem ismeri jól sem önmagát, sem az életet..., még új világok nyílhatnak meg előtte. Embertelen teher, – mondják –, s egy örökre kötelező ígéret; megkötözött kézzel menni az ismeretlen jövő felé... Szóval: az ember nem elég erős ahhoz, hogy végleg elkötelezze magát.

...És megfutamodni sem szeretnék, hogy kilépjek... Ettől is félnék, és nagyon szégyellném.

Istenem, hát akkor vállalhatom szolgálatodat, vállalhatok-e ilyen kalandot?

De eszembe jut: ebben a kalandban Tiéd a főszerep! Akkor pedig már nem az a kérdés, hogy mit tehet és mit nem tehet az ember, hanem az, hogy meddig terjed a Te erőd. Én tudom, hogy a Te erőd nagy, igen nagy! Messze túlterjed a törekeny emberi életen!

Te szereted az életre szóló kalandokat, és sohasem hagyod el azt, aki a kalandos útra elindult Veled: akár a fölbonthatatlan házasságba, akár a papi, szerzetesi életbe. Nem hagytad el Ábrahámot, a prófétákat, az apostolokat... És azóta is rengeteg fiatalot fogtál már kézen és vezettél, és ezek a sírig kitartottak.

...A Te hűségedbe vetett hitük most már az enyém is. Ha ők nem csalódtak, én sem fogok csalódní. Igaz, gyöngé vagyok, de azért mégse féltsenek engem a kishitűek. Én jó helyre fordulok bizalmammal. Számítok arra a napról-napra érkező, csöndes erőre, amely majd megtart – végig.

Modern ima jó papokért

Urunk! Adj jó papokat nekünk,
Ne olyanokat, amilyeneket megérdemlünk.
Akik hivatásuk fenségét átérzik
És azt nem saját fényüknek tekintik.

Akik Neked szolgálni szeretnének
És nem uralkodni akarnak helyetted.
Akik a Te igazságodat hirdetik
És nem a saját igazságukat terjesztik.

Akik a Te akaratodat kutatják
És nem a sajátjukat erőltetik ránk.
Akik nem szégyenlenek Rólad mindenütt beszélni
De tudnak magukról tapintatosan hallgatni.

Akik nem akkor nyugtalanok, ha miattad őket éri bántás,
Hanem mikor miattuk Téged ér ócsárlás.
Akik hiszik mindazt, amit tanítottál,
S azt nemcsak velünk elhíttetni akarják.

Akik nem velünk versengve gyűjtik az anyagiakat,
Hanem velünk együtt járnak a göröngyös utat.

Végül kérünk, Urunk, engedd megérteni,
 Hogy ők is csak emberek, mint mi.
 Hogy ők is jobban megértsék:
 Mi bennük keressük jóságos arcod fényét!

Hitélet, 1970. április

Követlek, Jézusom!

Jézus szegény volt –, nekem megvan mindenem.
 Jézus alázatos volt –, én gőgös vagyok.
 Jézus szelíd volt –, én haragos vagyok.
 Jézus türelmes volt –, én nem akarok szenvedni.
 Jézus mindent megbocsátott –, én mindent megbosszulok.
 Jézus engedelmeskedett –, és én parancsolni akarok.
 Jézust gyűlölték –, én azt akarom, hogy szeressenek.
 Jézust megvetették –, én azt akarom, hogy tiszteljenek.
 Jézus magába vonult –, én mindig tündökölni akarok.
 Jézus szenvedés árán jutott a mennybe –, én meg a világot keresve akarok üdvözülni.
 Igazságos dolog lenne, hogy a szolgálóval különben bánjanak, mint urával?

Szent Tamás imája

Uram, adj nekem éberséget, amelyet nem terel el Tőled semmiféle kíváncsiság, adj igazlelkűséget, amelyet nem alacsonyít le semmiféle méltatlan indulat, amelyet nem vezet félre semmiféle megpróbáltatás, adj szabadságot, amelyet semmiféle gonoszság nem győz le. Adj tiszta értelmet, hogy egyre jobban megismerhesselek, szorgosságot, hogy a lankadás hatalmába ne vegyen, adj állhatatosságot, mellyel a végső találkozásra fölkészülök. Adj mindig vidámságot és komolyságot, hogy az egész teremtett világot szerethessem Krisztus, a mi Urunk által.

Fogadd el...

Fogadd el, Uram, szabadságomat,
 Fogadd el egészen.
 Vedd értelmemet, akaratomat
 S emlékezésem.
 Mindazt, amim van és ami vagyok,
 Te adtad, ingyen.
 Visszaadok, Uram, visszaadok
 Egyszerre mindent.
 Legyen fölöttünk korlátlan úr
 Rendelkezésed.
 Csak egyet hagyj meg ajándékul:
 Szeretnem téged.
 Csak a szeretet maradjon enyém,
 A kegyelemmel,
 S minden, de minden gazdagság enyém,
 Más semmi nem kell.

Loyolai Szent Ignác imája – Sík Sándor fordítása

Szeplőtelen Szűz...

Szeplőtelen Szűz,
az igaz Isten Anyja
és az Egyház Anyja,
nézd, milyen nagy a te aratásod;
járj közben az Úrnál,
hogy Isten egész népe
a szentségre éhezzék.

Adj nekünk bőségesen
papi és szerzetesi hivatásokat,
akik erősek a hitben
és szorgosan osztogatják
Isten szent titkait.
Ébressz készséget
a fiatal nemzedékben
Isten nagyszerű szolgálatára.
Amen.

II. János Pál